Jazdci smrti I.

Bič z ohňa

Michala Baránková

Jazdci smrti I.

Bič z ohňa

Michala Baránková

Text copyright © Michala Baránková 2024
Map copyright © Michala Baránková
Cover image © Anna Zvočová
Korektúra: Silvia Palušková
Druhé vydanie 2024

ISBN 978-80-570-5848-9
ISBN PDF 978-80-975450-0-0
ISBN ePub 978-80-975450-1-7
ISBN mobi 978-80-975450-2-4

Výslovnosť mien hlavných postáv a miest

Mená:

Nevaeh Arvensis

[Nívah Arvensis]

Aiden Ward

[Ajden Vard]

Dagen Gauwill

[Dagen Gavil]

Genevieve

[Ženevív]

Eroiweth

[Erojvet]

Adrian Dux

[Ejdrijen Dax]

Miesta:

Welmyr

[Velmir]

Jarlan

[Džarlan]

Rhoehan

[Roehan]

Azkam

[Askam]

1. KAPITOLA

Zvalila som sa chrbtom na zem a snažila sa lapiť dych. Po tvári mi stekali kvapôčky potu a ruky mi bezvládne ležali vedľa tela. Do rozbitých hánok sa mi dostal prach, čo dosť štípalo, no nie tak veľmi, aby som mala prestať. Zatvorila som oči a myslela na to, že na mňa prší a dážď zmýva prach z mojich rán.

„Vstávaj, Nevaeh!“ zručal veliteľ Tolatrix a vrhol sa ku mne. Prevrátila som sa na bok a niekoľkokrát sa pretočila po prašnej zemi, až kým som nezostala ležať na bruchu. Zdvihla som pohľad a zlostne na neho pozrela. „To je ten správny pohľad,“ povedal. Vyskočila som na nohy, pretože sa ku mne rozbehol. Schytila som do ruky sekeru, ktorá sa mi povaľovala pri nohách, hodila som ju jeho smerom. Obratne sa uhol a vzápätí na mňa s mečom zovretým v oboch rukách zaútočil. Vo vzduchu som zachytila jeho zápästia, no musela som sa prikrčiť, pretože bol na mňa prisilný a tlačil ma bližšie k zemi.

„Zlepšuješ sa,“ poznamenal, akoby mimochodom, a usmial sa. Opätovala by som mu úsmev, no mala som čo robiť, aby som sa kolenami nedotkla zeme a najmä aby som nepustila jeho ruky. „No stále to nie je dosť!“ zavrčal. V momente k sebe prisunul meč, stratila som kontakt s jeho rukami a hneď

nato udrel znova a rukoväťou meča ma tresol do čela. Spadla som dozadu a hlavou narazila na tvrdú zem.

Trvalo mi pár sekúnd, kým som sa spamätala a pozrela na neho, opierajúc sa lakťami o zem. Stál nado mnou a mračil sa. Jeho tvár bola poznačená mnohými tenkými jazvami, dávno zahojenými, ktoré získal v nespočetných bitkách. Podľa pevných rúk a mohutného tela som vedela, že jeho protivníci skončili omnoho horšie. Vzhľadom na jeho mračenie sa som sa nazdávala, že som nesplnila očakávania, a tak som sa len s povzdychom znova zvalila na zem a zatvorila oči.

„Toto čaká každého z vás, ak sa nezlepšíte!" skričal Tolatrix, čo ma primälo opäť zdvihnúť hlavu. „Ak zo seba nevydáte všetko, skončíte na zemi alebo rovno mŕtvi!" dodal a otočil sa na odchod. Ostatní bojovníci z mojej skupiny sa mu uhli z cesty a aj oni po chvíľke ticha začali pomaly odchádzať. Dnešná lekcia sa už skončila.

„Si v poriadku?" zohla sa ku mne kamarátka Eileen s úsmevom na tvári a pomohla mi vstať. Bolo to drobné dievča, rado si zapletalo svoje dlhé hnedé vlasy do dvoch vrkočov, ktoré sa mu hompáľali na hrudi. Už od jej príchodu do kasární jej hovorili, že v boji dobrá bojovníčka nebude, najmä kvôli jej nevinnej tvári a nízkemu vzrastu. No už niekoľko rokov úspešne dokazovala, že aj drobná žena dokáže byť v boji nebezpečná. Ku mne sa však vždy správala milo a voči iným takmer bojazlivo, takže som si ju len sťažka dokázala predstaviť vo veľkej bitke. Myslím, že aj to bol dôvod, pre ktorý som si ju zamilovala, a už mnohé roky sme boli v podstate nerozlučné.

Pri vstávaní sa mi zakrútila hlava a prisahala by som, že sa mi na čele po tom tvrdom údere vytvorila obrovská modrina. Rukou som si to hneď kontrolovala. „Dnes si bola naozaj dobrá," povedala mi, keď sme bok po boku odchádzali z cvičiska. Zasmiala som sa, keďže nám obom bolo jasné, že to nebola pravda. Bola som príšerná, moja boľavá hlava a najmä zadok tomu len nasvedčovali.

„Čo bude na večeru?" spýtala som sa jej a vzápätí sme sa obe zastavili v miernom úklone pred ďalšími veliteľmi z kasární. Boli to zdatní bojovníci, o ktorých som ako menšia počúvala, a ich víťazstvá na bojiskách boli v kasárňach známe ako legendy. Nech však boli medzi nami akokoľvek legendárni,

ich jazvy na tvárach či telách dokazovali, že na tomto svete žili ešte silnejší bojovníci. Pri pohľade na veliteľov som si to vždy pripomínala.

Možno práve preto som sa pohľadu do ich očí vyhýbala a očný kontakt opätovala, iba ak to bolo nevyhnutné. Nebolo to tým, že by som sa bála, bol to znak rešpektu. Vedela som, možno až príliš dobre a na vlastnej koži, čo všetko dokážu.

„Možno kozľacina," odpovedala Eileen zamyslene.

Vojenské kasárne pre nováčikov a budúce posily kráľovskej armády sa nachádzali pri lese, ďalej od hlavného mesta, aby sme nevyrušovali obyvateľov a aby sme sa venovali tréningu a bojovaniu. Boli ohraničené niekoľkometrovým kamenným múrom a vo vnútri sa nachádzali iba dve budovy. Hlavnú tvorila veľká jedáleň, miestnosti všetkých veliteľov a ubytovne pre bojovníkov, ktoré boli rozdelené podľa skupín. Tá druhá bola zdravotnícke centrum, kde trávila malá skupina bojovníkov väčšinu času.

Obe budovy boli postavené z tvrdého kameňa, ktorý neprepúšťal teplo. Preto bolo na chodbách vždy chladno, čiže som takmer nikdy nechodila v krátkych košeliach. O obe sa staralo služobníctvo, ktoré bolo do kasární pridelené. Stretávali sme ich každý deň pri práci a aj medzi prestávkami, no za tie roky som nikdy nezistila ich presný počet. Vedela som iba, že existovali a starali sa o všetko potrebné.

Namierili sme si to k hlavnej budove, ktorej vchod bol obrastený brečtanom a inými ťahavými rastlinami. V inom prípade by sa mi to zdalo aj pekné, no videla som ten vchod tak často, že mi to už bolo úplne jedno. Spoločne s Eileen sme vošli do jedálne a hneď od veľkých drevených dverí ma ovanula typická zmes potu a špiny, na ktorú som už mohla byť po toľkých rokoch zvyknutá, a predsa ma vždy dokázala omráčiť svojou intenzitou. Keď sme si prevzali naše porcie jedla z pultov, kam nám ich nachystalo služobníctvo, sadli sme si k nášmu zvyčajnému stolu, odkiaľ som sa s chlebom v ústach obzerala po miestnosti veľkej ako menšie námestie. V jej strede boli porozkladané obdĺžnikové stoly s lavicami a po okrajoch stáli veľké podstavce so zapálenými fakľami, ktoré ju rozjasňovali.

Na kamenných stenách viseli nepoužívané, no i tak dokonale vyčistené zbrane – sekery, staré meče či iné smrtiace nástroje. Nerozumela som, prečo

boli podobné zbrane práve v jedálni, no domnievala som sa, že slúžili ako dekorácia. A jeden jediný obraz, ktorý sa týčil na samom konci miestnosti nad stolmi určenými pre veliteľov, pri ktorých však takmer nikdy nesedeli, pretože zvykli jedávať vo svojich komnatách.

Obraz, ktorý patril kráľovi krajiny.

Nikomu z bojovníkov v miestnosti ani len nenapadlo, aby sa šiel prezliecť do čistých vecí. Ja sama som stále bola od piesku a vlastnej krvi. Vždy keď som zohla prsty, zaboleli ma hánky, no neunúvala som sa ich ošetriť alebo umyť. Po celodenných tréningoch sme boli takí vyhladovaní, že sme nestrácali čas niečím takým obyčajným, ako bolo umývanie.

No keď som sa pozrela na obsah taniera, premýšľala som, či som naozaj taká hladná. Zo zemiakov bola kaša a z vytúženej kozľaciny obyčajné kuracie mäso. Naši kuchári asi nemali k dispozícii iné suroviny, aj tak som však bola sklamaná. Zvyčajne nám varili naozaj výdatné jedlo, najmä kvôli živinám, pretože bez nich by sme nikdy taký náročný tréning nezvládli. Ale boli dni, keď sme sa museli uspokojiť s tým, čo sme mali.

„Dnes hádam každému hrabe," prisadol si k nám Weston a vedľa neho aj Zaire, ktorý sa mračil na úplne každého okolo nášho stola. Nezdalo sa mi to zvláštne. Aj ja by som najradšej zabila tých pokrytcov, smejúcich sa idiotov, ktorí sedeli pri vedľajšom stole a neustále sa na nás so smiechom pozerali. Neboli sme práve obľúbená skupina, no vždy som žasla nad ich potrebou toľko sa nám smiať. Nepovedala by som totiž, že by sme sa im nedokázali ubrániť.

„Aj vy ste dnes zažili drsného veliteľa?" spýtala som sa, Weston hneď prikývol a ukázal na mňa lyžicou od kaše, ktorá mu padala všade na stôl.

„Hovorím vám, tomu Galobatovi dnes načisto preskočilo! Dával dohromady také dvojice, ktoré nemali proti sebe žiadnu šancu. Keď sme sa opovážili mu na to niečo povedať, pritvrdil ešte viac," s povzdychom sa radšej pustil znova do jedla. Hneď ako dal do úst kus kuracieho mäsa, zatváril sa, akoby mu niekto šplechol do tváre moč. Zrejme očakával niečo lepšie.

Na jeho oblečení som videla špinu a na boku hlavy zase zaschnutú krv. Zjavne sa pri boji snažil viac ako zvyčajne, pretože sa nestávalo často, aby bol zranený. Na tréningoch skôr šetril sily, akoby stále očakával, že nás povolajú

do vojny a on by tam nechcel ísť vyčerpaný. Ak by však chcel ísť do vojny, mal by sa v prvom rade zbaviť tých dlhých vlasov, ktoré mal vzadu zopnuté do vrkoča. Rozhodne mu v boji prekážali, no siahnuť si na ne nenechal od nikoho. Dokonca aj velitelia to s ním vzdali.

„Na tom by nebolo nič zvláštne. Počul som, že všetci velitelia takto preháňajú a sú to už dva dni," povedal Zaire. Zamračila som sa. „Myslím, že nebude náhoda, že nás tak prepínajú, až chodíme do ubytovní ako po bičovaní," prevrátil oči a vypil skoro celý pohár vody na jeden hlt. Mračila som sa a sledovala okolie. Niektorí sa zabávali, no väčšina sa medzi sebou tlmene rozprávala a tušila som, že ich téma bola rovnaká ako tá naša. Hoci som si ešte pred chvíľou myslela, že preskočilo len nášmu veliteľovi.

„Možno to má čo do činenia s oslavami, ktoré sa blížia," ozvala som sa a všetci traja sa na mňa pozreli. Niektorí s plnými ústami. Pomykala som plecami a chytila do ruky kosť s mäsom, ktorú som začala obhrýzať. „O niekoľko mesiacov budú skúšky, čo ste zabudli?"

„Nie, nezabudli," povedal Zaire omámene a vzdychol si. „Už bolo načase. Čakáme na ten deň mnohé roky."

Cieľom každého bojovníka, ktorý prišiel ako dieťa do kasární, bolo stať sa členom kráľovskej gardy, tú tvoria iba tí najlepší bojovníci v krajine. Boli považovaní za tých najschopnejších, a preto bolo aj mimoriadne ťažké dostať sa k nim. Najmä ak ich hlavnou úlohou bola ochrana hradu, kráľovskej rodiny a kráľa samotného. Ak sa bojovník nestal členom kráľovskej gardy, nemal na výber a pripojil sa k strážcom na hradbách, strážcom mesta či k osobným strážcom niektorých šľachticov. Pretože keď už niekto vstúpi do armády, jediné, čo ho z nej dokáže dostať, je smrť. Preto bol každý bojovník z kasární niekam zaradený, no jeho budúcnosť závisela striktne od jeho schopností. Od ničoho iného.

„Počula som, že zajtra môžeme odísť na niekoľko hodín do mesta," poznamenala Eileen odrazu, zásadne meniac tému, a preto som sa k nej prudko obrátila. Všetky myšlienky mi odrazu vyfučali z hlavy.

„Čože?"

„Vieš dobre, že nám to z času na čas dovolia. Dozvedela som sa to včera," povedala a mala som sto chutí vrátiť sa späť na cvičisko. Predstavovala som si,

že si hlavu trieskam o stôl tak silno, až mi praskne lebka. Aspoň by som zabudla na jej slová.

„Skvelé, zahral by som si niečo v hostinci," povedal Weston, no už som ho ďalej nepočúvala. Postavila som sa a tácku položila medzi ostatné na vzdialenom stole. Bez slova som sa vybrala na odchod z jedálne. Lenže keď som prechádzala pomedzi stoly, smiech ostatných bojovníkov sa mi zabáral až do kostí.

„Dnes si vyviazla iba s boľavým zadkom, Nev?" zvolal známy hlas a hneď som sa zastavila. „Ešteže bol na teba Tolatrix taký jemný," zasmial sa znova a niektorí ľudia sa k nemu pridali. Usmiala som sa a otočila. Dotyčného nebolo ťažké nájsť.

Dagen Gauwill, najlepší z nováčikov mojej generácie, sa na mňa vyškieral od posledného stola, obklopený svojimi obdivovateľkami a samozvanými priateľmi. Ako jediný z nás všetkých mal tú česť, alebo skôr trest, že vystriedal každého vyššieho veliteľa v kasárňach. Doteraz som nevedela, ako sa mu to podarilo, no vzhľadom na to, že som ho už videla bojovať, som musela uznať, že bol naozaj dobrý. Asi čo-to od nich predsa len odkukal.

„Čo ty, Dagen?! Ktorý veliteľ mal tú česť a poslal k zemi teba?" spýtala som sa s úškrnom na tvári. Bol to vysoký a zdatný bojovník s prenikavými zelenými očami, od ktorých sa mnohé bojovníčky v kasárňach nedokázali odtrhnúť. No aj keď bol najlepší z nás, na veliteľov nemal. Na takej úrovni boli iba vysokopostavení vojaci v hrade. Ak by sme sa k nim chceli dostať, museli by nás odporučiť velitelia z týchto kasární. To sa zatiaľ nikomu z nováčikov nepodarilo.

Ani Dagenovi.

„Iba Almus, nič strašné," pomykal plecami, na čo som nespokojne prskla. Ten jeho samoľúby úsmev na tvári ma zakaždým vytáčal do nepríčetnosti a keby som vedela, že nad ním vyhrám, už dávno by ležal tvárou na zemi. Otočila som sa, že prosto odídem, no jeho smiech ma znova zastavil. „Zato ja som počul, že si ťa Tolatrix dnes naozaj podal. Ako mi to hovorili? Že si dostala frčku do čela?" zasmial sa. Otočila som sa, že sa na neho predsa len vrhnem, lenže Weston mi v tom zabránil. Ani som si nevšimla, že sa pri mne zjavil.

„Máš na viac," pošepkal mi, no nebola som si tým istá. Jeho pevný stisk na mojej ruke však spôsoboval, že som sa nedokázala ani hnúť. Niekedy som zabúdala na to, že aj on patril medzi tých silnejších.

„Dievčatko sa o seba nevie postarať samo?" postavil sa pred nás. „To je škoda, chcel som sa pohrať," mľaskol jazykom. Usmiala som sa.

„Pohrať? V poriadku. Tak sa pohráme," povedala som a druhou päsťou ho trafila do tváre. Zatackal sa, no nespadol na zem. Namiesto toho sa na mňa vrhol a strhlo sa peklo.

***

Nervózne som stála na starom ošúchanom koberci a hrýzla si pritom zvnútra do líca. V jeho prítomnosti som sa zakaždým cítila ako malé dievčatko, ktoré poučovali rodičia kvôli nejakej vylomenine. Keďže som tie problémy robila stále, nečudovala som sa zlej atmosfére v starej miestnosti.

„Už piatykrát za tento mesiac, Nevaeh!" skríkol kapitán Monserrat, načo som odvrátila pohľad. „Aký trest ti mám uložiť, aby si s tým už konečne prestala?!"

„Nebola to moja vina," odvážila som sa povedať a hneď to oľutovala. Kapitán sa postavil a priblížil sa ku mne. Donútil ma, aby som sa na neho pozrela. Na horu svalov a zákerný pohľad, aký mal iba on. Na tvári mal nepríjemnú jazvu, ktorá mu prechádzala cez ľavé oko až po bradu. Počula som, že na to oko veľmi nevidí, no vždy keď ma prebodával pohľadom, bola som si takmer istá, že mi videl až hlboko do duše.

„Dnes v noci si na stráži!" povedal a znova som odvrátila pohľad. „Po víkende celý týždeň!" zvolal nahnevane. Vrhla som na neho nahnevaný pohľad, lenže to už obchádzal stôl a sadal si zaň. „Zmizni mi z očí!" Chcela som namietať. Tak veľmi som chcela, no nemohla som. Preto som so stisnutými perami odpochodovala z miestnosti a vonku celou silou tresla päsťou do steny.

Nešla som za ostatnými do ubytovní, aby som sa osprchovala alebo uložila do postele. Namiesto toho som išla po pieskovej ceste smerom k vstupnej bráne. Cestu mi osvetľovali zapálené fakle. Bola už dávno tma a na oblohe som videla zopár hviezd.

Pri vstupnej bráne na múre svietili na každej strane dva svietniky, čo znamenalo, že boli na stráži obaja strážnici. Strážnici, ktorí ma poznali lepšie než ktokoľvek iný. Vďačia za to práve kapitánovi, ktorý ma k nim posielal vždy, keď to bolo možné. Akoby v týchto kasárňach neboli iné zbytočné práce, ktoré som mohla namiesto toho robiť.

„Zase, Nevaeh?“ usmial sa na mňa zvrchu Marvin, keď som k nemu šplhala po rebríku. Len som po ňom zazrela a pozrela na druhú stranu, kde sa s úsmevom o okraj dreveného zábradlia opieral Galen. Obaja to boli ešte mladí muži a vzhľadom na to, že nemali telá poznačené žiadnymi jazvami, nezažili pravú bitku. Pokiaľ som vedela, ešte nikdy neboli mimo hlavného mesta.

„Nechaj si tie múdre reči pre niekoho, koho zaujímajú,“ odsekla som a Marvin zdvihol ruky na obranu, no stále mal na tvári úsmev. Vzdychla som si a postavila sa pri okraj múru, zatiaľ čo si bral svoje veci.

„Tak sa tu majte krásne! Dnešná noc bude moja!“ zvolal a s tými slovami schádzal po rebríku späť na zem. Keby som mala pri sebe niečo ťažké, okamžite by som to po ňom hodila.

S veľkým povzdychom som si sadla na okraj múru a v tureckom sede sledovala mesto. Veľkolepý Azkam. Mesto, ktoré bolo domovom pre niekoľko tisíc ľudí a takisto aj pre mňa. Už odmala som chcela odísť a žiť na inom mieste, no zatiaľ sa mi to nepodarilo. Najprv prípravná škola a neskôr kasárne. Akoby som nemala vo svojom mizernom živote žiadne iné sny, len drieť v kasárňach a pripravovať sa na povolanie najlepšieho nočného strážcu. Pretože som vedela, že v živote nič viac aj tak nedosiahnem.

Kasárne boli umiestnené na kraji lesa neďaleko mesta. Vlastne by som tam dokázala ísť peši a o niekoľko minút by som už sedela v hostinci a popíjala víno. Azkam bol veľké mesto, a preto o hostince naozaj nebola núdza. Lenže odísť z kasární iba tak a hlavne bez vedomia veliteľov bolo prísne zakázané a trestalo sa to horšie ako obyčajnou strážou na múroch.

„Znova Dagen?“ ozval sa pri mne Galen, no nepozrela som sa na neho. Letmo som prikývla a pritom si rozpletala dlhý vrkoč, aby som oslobodila zopnuté vlasy. Nechala som vietor odfukovať ich na všetky strany. „Tipujem, že on spí vo svojej milovanej postieľke ako vždy,“ zasmial sa a prisadol si

ku mne, čo bolo tiež zakázané. Na stráži sme spolu nikdy nemohli hovoriť, no vždy sme to porušovali.

„Presne tak. Ako vždy," pošepkala som a vzdychla si. Azkam vyzeral v noci, aj cez všetku tú tmu, nádherne. Hlavná cesta, ako aj tie vedľajšie, bola osvetlená zapálenými fakľami, čím sa ukazovala krása mesta, aj keď bola noc. Drevené, tu a tam kamenné domy, boli skrášlené kvetmi alebo dekoráciami, ktoré spestrovali tmavé ulice. Najkrajším bol hlavne veľký čierny hrad, ktorý sa nachádzal na kraji mesta na kopci. Krása, ktorú som nadovšetko nenávidela.

„Aké to bolo, keď prišiel čas na tvoje skúšky?!" spýtala som sa a pozrela na neho.

„Po toľkých rokoch to bol deň, na ktorý som sa tešil viac než na ktorýkoľvek iný."

„Tušil si, že nakoniec neprejdeš?"

„To netuší nikto. Jediné, čo ti zostáva, je snažiť sa ako najlepšie vieš," povedal a odvrátila som sa. Plnil záverečné skúšky v kasárňach pred desiatimi rokmi a namiesto toho, aby išiel do hradu medzi ostatných, kam patril, pridelili ho späť na toto miesto ako strážcu brány. Keby som vedela, že sa niečo zmení, ak sa proti tomuto rozhodnutiu ohradí, poradila by som mu to. No keď bojovníkovi už raz pridelia pozíciu, je priam nemožné dostať sa z nej celý život. Iba niekoľko šťastlivcov malo také šťastie.

„Dobre," súhlasila som a ďalej sa ho nič nepýtala. Vedela som, že sa skúšky nikdy neopakovali a vždy boli odlišné ako predchádzajúce. Z počúvania ostatných som niekedy žasla nad vynaliezavosťou hradných veliteľov, ktorí úlohy v skúškach vymýšľali.

Zdalo sa mi, že zakaždým boli ťažšie a ťažšie.

Galen po chvíli odišiel späť na svoje miesto. Nikdy nezostal dlhšie, než bolo nutné, a keďže sme sa ani nerozprávali, nebol dôvod, aby zostával a riskoval, že si ho niekto všimne. Sedela som na múre a sledovala okolie, zvyknutá na to, čo mám robiť. Na oblohe som už mohla vidieť viac hviezd a taktiež bola jasnejšia, čo ma tešilo, pretože v poslednom čase často pršalo a už som nechcela tráviť celú noc na chlade a ešte k tomu v daždi. Hlavne keď som nemala na sebe nič teplé.

Niekedy som si zvykla aj pospať, keďže sa okolo kasární nikdy nič nedialo. Nikoho z mesta nezaujímalo miesto plné smrtiacich živých zbraní, ktoré by votrelcov roztrhali na kusy.

Galen mi spať vždy dovolil, pretože bol na stráženie zvyknutý viac než ja. Predsa len, on prišiel až večer, vyspatý a plný síl. Vďaka denným hliadkam, ktoré striedal, mohol prespať celý deň. Zato ja som cez deň drela ako kôň a na noc ma posielali aj tak sem. Typické.

Keď sa môj trest blížil ku koncu, už-už som si chcela ísť pospať pod striešku, keď som niečo začula. Okamžite som zbystrila a rozhliadla sa po okolí. Nikde som nič nevidela, pretože bola tma a pod nami boli samé kríky a stromy. Pozorovala som ich čo najbystrejšie a vtom som v tieňoch kríkov uvidela pohyb. Neváhala som ani sekundu a preskočila cez múr na druhú stranu. Počula som Galena kričať, no nevenovala som tomu pozornosť. Zaujímal ma len votrelec, na ktorého som skočila. Na bieleho chlpatého... *králika?*

Sledovala som jeho červené oči a mala chuť mu, aj keď bol nádherný, vykrútiť krk. Na prstoch som cítila jeho zvýšený tep a v malých očiach som videla lesk a strach. Nakoniec som to silné nutkanie potlačila a pustila ho. Okamžite sa rozbehol preč a s povzdychom som prevrátila oči. Potom som sa pozrela späť na veľký múr, z ktorého som zoskočila. Na jeho vrchu, čo bolo niekoľko metrov vysoko, som videla Galena, ako sa vykláňal a pozeral na mňa. Vzdychla som si a otočila sa, že pôjdem peši k bráne, no vtom som sa stretla s iným párom očí a zostala nehybne stáť.

2. KAPITOLA

Naše pohľady sa stretli a odhadovali situáciu. Ale asi len pár sekúnd. Hneď nato sa cudzinec rozbehol do tmavých kríkov a pomedzi stromy. Rozbehla som sa za ním. Stihla som ešte zakričať na Galena, no viac som sa už o nič nezaujímala. Len o chlapa, ktorý predo mnou utekal do väčšej tmy. Mal tmavé oblečenie s kabátom, ktorý mu vial na chrbte, takže rýchlo splynul s tmou.

Pri behu som si uvedomila, že ak by sme sa stretli v súboji, budem schopná bojovať len vlastným telom, pretože som pri sebe nemala žiadne zbrane. Čo bolo dosť hlúpe, najmä na pokročilého bojovníka, ktorým som mala byť. Hneď pri našom príchode do kasární nám vtĺkali do hláv, aby sme nikdy nikam nechodili bez zbraní. Naozaj nikam, dokonca ani do postele či do sprchy. A čo urobím? Mám strážiť kasárne, niekto ich ohrozí a ja za nepriateľom skočím bez zbraní, ktoré som si z ubytovne nevzala. *Naozaj skvelé.*

Kľučkovala som pomedzi pichľavé kríky a listnaté stromy a stále videla jeho chrbát. Domyslela som si, že netušil, kde sa nachádzal, keďže by s určitosťou nebežal týmto smerom. Evidentne som ho prekvapila, pretože sa odo mňa snažil čo najrýchlejšie dostať a neustále sa pri behu obzeral. Vedela som, že to nebol nikto z mesta. Vyzeral, akoby už odniekiaľ alebo pred niekým utekal. Spomaľoval a prišlo mi až smiešne, že utekal pred ženou. No nachádzal sa v blízkosti kasární, kde sa za zabijakov cvičili muži aj ženy. Neutekať predo mnou by bol omyl.

Rozbehla som sa po vedľajšej trase, viac ľavou stranou, aby som ho zmiatla a na moment mu zmizla z dosahu. Toto prostredie som dokonale poznala, čo sa o ňom povedať nedalo. Preto som bežala z druhej strany a keď som sa objavila blízko pri ňom, vyskočila som z kríkov a zvalila ho k zemi.

„Prosím, neubližuj mi!“ skričal a rukami si chránil tvár. Sedela som mu kolenom na hrudi a mračila sa cez dlhé čierne vlasy, ktoré mi spadli do tváre a zabraňovali mi vo výhľade na neznámeho muža. Uvedomila som si, že podo mnou ležal dospelý muž a nie malý chlapec, ktorý sa prišiel zabaviť.

„Čo ste zač?!“ zavrčala som a donútila ho, aby sa na mňa pozrel. Učinil tak a našiel moje modré oči. Lenže už som nevidela strach a ani prosiace oči, ktoré hľadali milosť. Sledoval ma tak vážne, že som mu za to chcela jednu vraziť. Už-už som napriahla päsť, že to naozaj urobím, keď sa mi okolo zápästia obmotal kožený a drsný bič. Pozrela som sa za bičom a hľadala jeho majiteľa.

Zalapala som po dychu.

„My to už prevezmeme,“ ozval sa waldron v strieborno-čiernej výzbroji stojaci za mnou. Vedľa neho stálo ďalších sedem ako on a všetci sa na mňa mračili. Potiahla som za bič a nútila muža, aby ma pustil. Lenže on sa na mňa len naďalej mračil a mal hádam ten najprotivnejší pohľad, aký som mala tú česť vidieť. Usúdila som, že budem musieť ustúpiť. Preto som sa postavila, aby som si bič zo zápästia odmotala sama. Pritom som sa však na muža tak škaredo zamračila, že keby som vedela ublížiť pohľadom, obdarila by som ním úplne všetkých.

Hneď ako som už neznámeho cudzinca nedržala vo svojej moci, bojovníci sa k nemu zohli a zdvíhali ho zo zeme. Všetci mali na sebe čierne oblečenie s nepatrnou striebornou farbou, akoby boli kedykoľvek pripravení bojovať. Do tvárí som žiadnemu z nich nevidela, kvôli hlboko stiahnutým kapucniam na ich hlavách. Mohla som len usudzovať, že sú to naozaj mocní muži, už len kvôli ich stavbe tela. Neznámy sa ich zatýkaniu nebránil, no pozeral sa mi do očí. Aj keď ho všetci odťahovali preč, stále sledoval moju tvár, a to tak intenzívne, že som mala sto chutí vyplaziť mu jazyk, aby tak nezízal.

„Kde si sa tu vzala?!“ ozvalo sa pri mne a s nadvihnutým obočím som sa obzrela. Stál pri mne waldron s bičom, ktorý si práve zamotával späť za opasok. Bol vysoký a zjavne taký silný, že by ma jedinou ranou mohol poslať

k zemi. Mal na sebe čierne kožené oblečenie s veľkým erbom na vrchu, spod ktorého vykúkala železná košeľa. Ich zbroj nebola oceľová, akú mávajú bojovníci na hradbách, naopak. Bola vytvorená z hrubej kože, no stále flexibilnej, aby sa v nej dalo hýbať rýchlejšie a obratnejšie. Presne ako aj tí siedmi neďaleko nás. Čiernu bavlnenú kapucňu mal stiahnutú len do polovice hlavy, čiže som mu ako jedinému videla do zelených očí. Zamračila som sa na neho a aj keď mal na tvári nepríjemnú jazvu, bol celkom sympatický. „Ohluchla si, či čo?! Pýtam sa, kde si sa tu vzala?!" zavrčal a okamžite som ho vymenila za odporného.

„Som z kasární."

„Kde si vzala povolenie odísť zo svojho miesta?!" spýtal sa so smrteľnou vážnosťou.

Nečakal na odpoveď a otočil sa na odchod. Mne sa však rozbúchalo srdce od zlosti a chcela som mu ublížiť.

„A poďakovanie za chytenie vášho väzňa?" zavolala som a on sa ku mne obrátil. „To tam u vás nič neznamená?"

„Nebudem ďakovať malému dieťaťu!"

„Komu hovoríš dieťa!" skríkla som a vrhla sa na neho. On sa otočil tak prudko, že som sa nestihla uhnúť pred ranou, ktorou ma zasiahol do sánky. Zvalila som sa na zem a vykašľala krv.

„Dávaj si pozor!" zavrčal nado mnou a odišiel preč. A ja som sa preklínala za svoju hlúpu opovážlivosť.

***

Cestou späť k veľkej drevenej bráne som si chrbtom ruky utierala boľavú peru. Akoby som nemala dosť zranení z cvičiska, musel ma poraziť aj akýsi hlúpy waldron. A to jedinou ranou do tváre. Keď som si znova predstavila tú situáciu, mala som chuť skočiť hlavou dole z múru.

„Si v pohode?" Galen mi otvoril veľkú vstupnú bránu. Keď sa mi pozrel na peru, zamračila som sa na neho. „Waldroni ho vzali so sebou a niektorí prišli aj sem," vysvetlil, keď za mnou okamžite bránu zatvoril. Inokedy by som poľahky vyšla múrom späť na svoje miesto a nemusela ísť bránou, no momentálne som nemala chuť ani silu liezť po nejakých kameňoch. Preto

som bola rada, že kvôli mne Galen porušil pravidlá. Bránu totiž nebolo možné otvoriť len tak, bez súhlasu kapitána.

„Čo tu chcú?“ spýtala som sa a zastavila sa kúsok za bránou. „Kto bol ten väzeň?!“

„Neviem, nikto mi nič nepovedal. No štyria z nich si to namierili rovno ku kapitánovi Monserratovi,“ povedal a vzápätí som sa otočila k veľkej budove v strede kasární. Našla som jeho okno a videla, že v sa ňom svietilo. Vtom som si uvedomila, že bolo možno už po polnoci a nejakí waldroni prišli ku kapitánovi. Muselo ísť o niečo vážne, keď považovali za nevyhnutné riešiť situáciu uprostred noci.

„Mali by sme sa vrátiť,“ povedala som a Galen prikývol. Pristúpil k pravej strane brány a začal liezť po rebríku nahor. Zostala som stáť a pozorovala oblohu. Ak bola doteraz krásna a jasná, zmenila sa na zamračenú a vzduch bol studený, tak som s určitosťou vedela, že bude pršať.

Už som sa obrátila, že pôjdem späť na svoje miesto, no vtom som na ceste uvidela pohybujúce sa ľudské tiene. Obrátila som sa na hlavnú cestu v strede kasární a uvidela štyroch waldronov kráčať vedľa seba. Na tvárach mali zamračené výrazy a nevenovali mi žiadnu pozornosť. Prichádzal s nimi aj ten, ktorý ma predtým nazval dieťaťom, a on jediný sa na mňa pozrel. Bola to možno sekundová výmena pohľadov, no aj on sa odvrátil a zmizol za bránou, ktorú si sami otvorili. Pozerala som sa za nimi a premýšľala, čo tu mohli robiť a ešte o takomto čase.

„Vráť sa na svoje miesto, Nevaeh!“ povedal niekto pri mne, a preto som sa obzrela. Kapitán Monserrat stál vo svojej obvyklej uniforme s rukami založenými za chrbtom a sledoval zatvorenú bránu za mnou.

„Máme byť na niečo pripravení, pane?“ spýtala som sa, on na mňa len mlčky pozrel a potom sa zhlboka nadýchol.

„Nie, dnes v noci už nič nehrozí,“ povedal a otočil sa na odchod. Chcela som vedieť viac, no dnes som toho dobabrala už dosť a nechcela som ďalšie tresty. Preto som sa otočila k rebríku na ľavej strane a pomaly po ňom vyšla nahor.

Tentoraz som sa na múr postavila a hľadela do diaľky. Vietor mi rozvial vlasy na všetky strany a na tvári som zacítila aj studené kvapky. To ma však

vôbec netrápilo. Zaujímali ma iba štyria jazdci, ktorí sa náhlili cestou smerom k mestu.

Keď som bola malá, chcela som byť ako oni. Byť v službách kráľa a chrániť ho svojou veľkou detskou mocou. Medzi waldronov sa však nedostane len tak hocikto. O takom bojovníkovi sa uvažuje iba vtedy, keď už v kasárňach prejavoval známky vražednosti a nemilosrdnosti. Skrátka smrtiaci nástroj, ktorý by bol schopný sám poraziť aj tucet bojovníkov. Najvyšší veliteľ a kapitán waldronov v hrade si takýchto adeptov všímal najmä počas záverečných skúšok, ktoré sa na hrade konali. Zvyčajne sa stretli iba so sklamaním. Waldronov nebolo veľa. Lenže aj keď ich bolo málo, predstavovali neuveriteľnú silu, ktorá dokázala poraziť aj toho najhoršieho nepriateľa.

Keď som sa dozvedela pravdu, preklínala som deň, keď som chcela byť ako oni.

***

Zobudila som sa okolo tretej ráno. Bola som schovaná pod strieškou a vyhýbala sa prudkému lejaku, ktorý sa spustil pred pár hodinami a nechcel prestať. Mala som na sebe len nohavice a látku cez prsia, takže mi bola zima. Dokonca ani dlhé vlasy, ktoré mi siahali až po brucho, ma nezachránili pred chladom. Napadlo mi, že požiadam Galena o pomoc a teplé oblečenie, no neurobila som to. Nechcela som ho otravovať, keď sám určite veľa nemal.

V porovnaní s Eileen som trénovala viac odhalená ako zahalená. Nosievala som najmä pohodlné a ľahké oblečenie, pretože v ťažkých kabátoch a výzbroji sa zle pohybovalo. Chcela som mať kontrolu nad každým pohybom. Akosi na to vždy zabúdam, keď som pridelená na stráž, a preto som zvyčajne odkázaná na chlad a zimu.

Posadila som sa na jednu z drevených lavičiek, ktoré stáli rozmiestnené na múre, pripevnené ku kamennej podlahe ťažkými skrutkami, a pozorne sledovala múr. Kamene boli chladné aj za iných okolností a teraz by som dala čokoľvek za to, aby dokázali prebúdzať oheň.

Pri premýšľaní nad teplým ohňom a najmä jedlom som začula niečo zvláštne. Hneď som sa pozrela Galenovým smerom, no ten nevyšiel spod svojej striešky, čo znamenalo, že nič nepočul. Čudovala som sa, že som niečo

počula ja, pretože kvapky hlasno vrážali do striešok a aj všade naokolo. Bolo takmer nemožné niečo počuť.

Priblížila som sa k okraju múru a naklonená sa cezeň pozrela dole. Tesne pri múre som uvidela tri postavy zahalené v čiernych kabátoch s kapucňami na hlavách. Počula som, že sa o niečom rozprávali, no nič som im nerozumela, tak som ich aspoň pohľadom sledovala. Nevyzerali ako niekto, kto by chcel napadnúť kasárne plné cvičených zabijakov. Nevyzerali ani ako dobrí špehovia, pretože by sa rozhodne nerozprávali bez úkrytu priamo pod strážami múru kasární.

Zrazu sa pohli smerom popri múru a ja som mala len pár sekúnd na premyslenie. Uvedomila som si, že bolo takmer nemožné vyhnúť sa problému, a preto som znova vyskočila na okraj múru a skočila cezeň do prázdnoty.

Krčila som sa v tieni a kráčala zohnutá za tromi postavami. Po niekoľkých metroch som si uvedomila, že kráčali tým istým smerom, ktorým som len pred niekoľkými hodinami naháňala neznámeho muža. Zamračila som sa. Začínala som si myslieť, že sú z hradu, neboli teda nepriateľmi, a zároveň som si uvedomila aj to, že ten neznámy muž vedel presne, kam bežal. Inak by na to isté miesto nesmerovali iní muži a nehľadali niečo po okolí.

Podišla som k najbližšiemu kríku a nazrela cezeň na mužov, ktorí stáli neďaleko odo mňa a niečo v listoch a kríkoch hľadali. Stála som v najvzdialenejšom kríku, aby ma nenašli, hoci sa mi päty zabárali do mokrej a mäkkej zeme od dažďa. Sledovala som ich a snažila sa prísť na to, čo hľadali. Nervózne sa obzerali a sem-tam nahnevane odkopávali mokré lístie.

Na okamih som stratila prehľad o svojom okolí a neuvedomila si, že sa niekto za mnou objavil. Chcela som skríknuť, no ten dotyčný ma schytil za ústa a nedovolil, aby som sa čo i len trochu pohla. „Drž zobák!“ zasyčal mi do ucha.

Nevyzeral na to, že by patril k tým mužom. To by ma už dávno odhalil ostatným. Držal ma však za ústa a spolu so mnou v tichosti sledoval mužov, ktorí boli pred nami.

Mužov, ktorí nie a nie nájsť to, čo hľadali.

„Asi to tu nie je!“ zvolal zlostne jeden z nich a tresol rukou do najbližšieho stromu. „Boli sme blázni, že sme mu niečo zverovali!“

„Musíme to nájsť, inak je po nás," povedal druhý a spolu sa pobrali inou cestou zase späť. Chvíľu sme čakali, no vtom ma ten dotyčný schytil a sotil cez kríky tak prudko, že som cezeň preletela a hlavu si tresla o zem. Nezostala som na zemi dlho a hneď som sa prikrčene obrátila. Šokovalo ma, koho som pred sebou uvidela.

„Ty veľmi rada porušuješ pravidlá, čo?" zavrčal a zatiaľ som sa vystrela. Mal na sebe rovnaké čierne oblečenie ako predtým. Dokonca sa ani neunúval vziať si plášť, aby nezmokol. Lenže to mohlo napadnúť aj mne.

„Možno," odsekla som. Bol naozaj statný a vysoký, nemala by som proti nemu najmenšiu šancu. A bol to waldron! Predstavoval osobu, ktorá mi bola nadriadená a pred ktorou som sa mala skláňať s rešpektom. Napriek tomu som sa neudržala a dovolila si opýtať sa: „Kto boli tí ľudia?"

„Neviem," povedal zamyslene a zamračene sa pozrel smerom, ktorým neznámi muži odišli. Potom sa na mňa znova so záujmom pozrel. Odrazu sa pohol a rezko ku mne pristúpil. Odolala som nutkaniu ustúpiť a odvážne vypäla bradu.

„Kde si sa tu vzala?" spýtal sa a v duchu som sa zasmiala. *Akoby poznal len túto otázku.*

„Začula som ich z múru. Mala som práve službu a myslela som si, že predstavujú nebezpečenstvo, tak som ich prenasledovala," odpovedala som pevným hlasom, akoby som podávala hlásenie veliteľovi v kasárňach. Pozrel sa na múr, ktorý bol nad nami. Nadvihol obočie a pozrel na mňa.

„Je vysoký niekoľko metrov a prší," povedal pochybovačne, no len som pomykala plecami.

„Nehovorím, že som im rozumela," povedala som a on prevrátil oči. Zasmiala som sa, zatiaľ čo on sa pohol na odchod. Chvíľu som otáľala, no rýchlo som sa rozbehla za ním. „Kde si sa tu vzal *ty*?" spýtala som sa počas cesty. „Niekde si sa tu potuloval?" zavolala som za ním, no vôbec nereagoval. Pokračoval tak pomaly, až mi prišlo zvláštne, že mu dážď nevadil.

No mohlo to byť aj kvôli tomu, že mal na sebe hrubé oblečenie, takže mu nebola zima.

Keď mi ani na jednu otázku neodpovedal, neudržala som sa a nahlas zvolala: „Povieš mi, čo sa tu vlastne deje?"

Nato sa prudko zastavil a obrátil sa ku mne. Takmer som do neho vrazila a len tak-tak stihla ubrzdiť. Cítila som jeho teplý dych na tvári.

„Čakáš, že ti niečo poviem? Si len dieťa."

„Opakujem, nie som žiadne dieťa!" zavrčala som a on odo mňa odstúpil, aby si ma obzrel.

„Koľko máš rokov?"

„Osemnásť."

„Dieťa," zamrmlal a znova sa pohol na odchod. Zamračila som sa a premýšľala, či zo mňa robí dieťa môj vek alebo moja neschopnosť. Uvedomila som si, že jemu to bolo úplne jedno.

Zvyšok cesty k bráne sme kráčali v tichosti. Šla som za ním pozadu, pretože som mu nechcela byť na blízku. Chcela som čo najskôr zmiznúť a na celú noc veľmi rýchlo zabudnúť. Keď som sa však ocitla pred bránou, hneď som to oľutovala.

„Nikomu nehovor nič o tom, čo si dnes videla," prikázal waldron, nepáčilo sa mi to, no zamračene som prikývla. Iba sa otočil a pobral sa preč. Premýšľala som, či ma sám od seba odprevadil k bráne, alebo sa mi to len zdalo. Tak či onak, zostala som stáť na ceste s rukami založenými na hrudi a mračila sa na jeho tieň, až dokým mi úplne nezmizol z dohľadu.